

поема, която образуват произведенията на поета. „Химните за смъртта на свръхчовека“, „Псаломът на поета“, „Микелъ Анджело“ и „Фрина“ съединяват въ единъ вѣнецъ идеята за живота слѣдъ Смъртта съ празника на Вѣчната Красота. Тази идея —

На света

Единъ я въ слово пламенно изказва,
Другъ въ бой за нея лее си кръвта,
Съ длето на мряморъ трети я изрязва
И я отъ днесъ изпраща въ вечността.

Драматическата фигура на Микелъ Анджело е крупенъ релефъ; за насъ тя е така примамлива, защото очевидно поетътъ въ нея и въплътить своитѣ величайши художнически блѣнове, като подъ образа на историческия Анджело е скриль собственото драматическо раздвоение: колебанието между възкипналитѣ вълни на живота и строгия затворенъ вътрѣшенъ миръ на художника. А това колебание образува една трепетна нишка, на която сж нанизани много отъ перлитѣ на творчеството му.

*

Но онова, що се е раждало въ душата на художника и е образувало съ врѣме пиедесталъ отъ самоцвѣтни камъни, не е било достатъчно да вскърми орловия духъ на Иво Доля — потребно е влияние, продължително и рационално влияние, което дава високата творческа култура.

Отъ Славейкова имаме оставени редъ статии въ книгата „Немски поети“ и друга редица, прѣснати по списания и вѣстници, които ще образуватъ голѣмъ томъ. Съ тѣхъ, въпрѣки привидния обьективизъмъ и